

ÖMRE-TÜL-KAZÂ SEFERİ

Hudeybiye sulhu üzerinden bir sene geçmişti. Kurban Bayramına bir ay kala, Zilkâde ayının başlarında Resûl-i ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, Eshâb-ı kirâmına, ömre için hazırlık yapmalarını emrettiler.

Ömre için Hudeybiye’ye gidip **Bî’at-ür Rıdvân’a** katılanlar, vefât edenler hâriç, hazır bulunacaklardı. Bu emir üzerine, iki bin sahâbî hazırlıklarını tamamladılar. Kurban edilmek üzere yetmiş deve alındı.

Bunların Mekke’ye kadar otlatılarak götürülmesi için, Nâciye bin Cündüb’e ve dört arkadaşına vazife verildi. Ayrıca Muhammed bin Mesleme hazretlerinin emrine yüz süvâri verilerek; zırh, mızrak, kılıç gibi harpte kullanılacak silâhları götürmek üzere önden gönderildi. Müşriklere güvenilmezdi. Herhangi bir saldırı hâlinde, bu silâhlardan istifâde edilecekti.

Eshâb-ı kirâmdan bâzıları;

- Yâ Resûlallah! Hudeybiye sulhüne göre, ömreye, kınına sokulmuş kılıçlardan başka silâh ile gelmiyecektik! dediler.

Âlemlerin efendisi;

- Biz, bu silâhları Harem’e, Kureyşlilerin yanına sokmayacağız. Ancak onlar, Kureyşlilerden bize yapılacak bir saldırı karşısında yakınımızda, elimizin altında bulundurulacaktır, buyurdu.

Medîne-i münevvereye vekil olarak Ebû Zer Gıfârî bırakıldı.

Ebû Rûhm-ül-Gıfârî’nin de bırakıldığı rivâyet edilmiştir.

İki bin sahâbî, Sevgili Peygamberimizle birlikte Mekke’ye doğru yola çıktılar. Eshâb-ı kirâm çok heyecanlanmıştı. Senelerdir, Allahü teâlâ yolunda, Sevgili Peygamberimiz uğrunda evlerini, ocaklarını, terk ettikleri yurtlarını göreceklerdi...

Beş vakit namazda yönlerini döndükleri Kâbe-i muazzamayı ziyâret edeceklerdi...

Henüz müslüman olup da andlaşma gereği Medîne’ye gelemeyen akrabâlarına kavuşacaklardı.

Senelerdir, kendilerine gözlerinden yaş yerine kan akıtan, zulüm altında inim inim inleyen, putlarına taptırmak için pek çok kardeşlerini şehîd eden Kureyşli müşriklere, İslâm’ın haysiyet ve şerefini göstereceklerdi. Belki bunu gören müşriklere kalbine İslâm sevgisi düşer de, müslüman olurlardı!..

Medîne’de kalanlar, Vedâ yokuşuna kadar Âlemlerin efendisini tekbirlerle teşyî edip, uğurladıktan sonra geri döndüler...

Sevgili Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, Medîne’ye on kilometre kadar uzakta bulunan Zü’l-huleyfe’ye gelince, ihrâma girdiler. Şanlı Sahâbiler de O’na uydular. Herkes beyazlara bürünmüştü. Ömre yapmak için Mekke-i mükerre-me yolculuğu başlamıştı. Artık;

- Lebbeyk! Allahümme Lebbeyk! Lebbeyk! Lâ şerîke leke lebbeyk! İnnel

hamde ven-ni'mete leke vel-mülke, lâ şerike lek.

(Buyur, Allahım buyur! Davetine, sözüm ve özümle tekrar tekrar icabet ettim! Emrine boyun eğdim. Bütün varlığımla Sana yöneldim. Senin şerikin ortağın yoktur. Hamd ve ni'met Sana mahsustur. Mülk Senin'dir. Senin şerikin ortağın yoktur.)

Sadâlarıyla yer gök inliyordu. Yolculuk, Allahü teâlâyâ hamd etmek ve yalvarmakla, O'nun mübârek ismini zikretmekle, çok zevkli geçiyordu.

Önden giden Muhammed bin Mesleme komutasındaki birlik Mekke'ye yaklaşıncı, Kureyşli müşrikler tarafından görüldü. Korku ile yanlarına yaklaşıp, biz, bir sene önce böyle mi anlaşıştık dercesine;

- Bu nedir? diye sordular.

Muhammed bin Mesleme, onlara iliklerini donduran şu cevâbı verdi:

- Bunlar, Allahü teâlânın Resûlünün süvâriyledir... Allahü teâlâ izin verirse, yarın onlar da burayı teşrif edeceklerdir!..

Müşrikler korka korka geri dönüp haberi Mekke'ye ulaştırdılar, Mekkeli müşrikler de;

- Yemin ederiz ki, biz andlaşmaya bağlı kaldık. Muhammed bizimle niçin çarpışsın?... diyorlardı.

Derhâl aralarından bir heyeti, Peygamber "sallallahü aleyhi ve sellem" Efendimizle görüşmek üzere gönderdiler.

Bu sırada Âlemlerin efendisi "sallallahü aleyhi ve sellem", Mekke'yi görebilecekleri Batn-ı Ye'cec denilen yere gelmişlerdi. Üzerlerindeki kılıçtan başka bütün silâhlarını burada bıraktılar. Silâhları beklemek üzere de iki yüz sahâbiyi nöbetçi koydular.

Bu hazırlıklar bitince, Kureyş heyeti Peygamber Efendimizle görüşmek ve huzûra kabûl edilmek için izin istedi. Kabûl edilince;

- Yâ Muhammed! Hudeybiye andlaşmasından beri, size karşı herhangi bir ihânetimiz olmamıştır. Buna rağmen Mekke'ye, kavminin yanına bu silâhlarla mı gireceksin? Hâlbuki, andlaşmamıza göre; kınına sokulmuş kılıçlardan başkası yanınızda olmayacaktı!... dediler.

Buna, Âlemlerin efendisi;

- Ben, çocukluğumdan bugüne kadar verdiğim sözde durmak ve vefâkârlılığım ile tanınırım. Harem'e, kınlarında sokulu kılıçlarımızdan başkası ile girecek değiliz. Fakat silâhların bana yakın bir yerde olmasını istiyorum, buyurarak cevap verdiler.

Heyet, kendilerine iletilen haberin değişik olduğunu anlayarak, rahatladılar ve;

- Yâ Muhammed! Doğrusu senden hep vefâkârlık ve iyilik gördük. Sana yaraşan da odur, diyerek geri döndüler.

Mekke'ye gelip, durumu Kureyşlilere bildirdiler. Onlar da rahatladılar.

Kureyş'in ileri gelenleri, kin ve kıskançlıklarından, Peygamber Efendimizi ve Eshâbının bu mes'ûd anlarını görmemek için, Mekke'yi terk ederek dağlara çıktılar.

Sevgili Peygamberimiz, işâretli kurbanlık develeri Zî-tuvâ mevkîne önden gönderdi. Sonra, Eshâbıyla hazırlıklarını tamamlayıp, mukaddes Mekke şehrine girmek üzere yürüdüler.

Eshâb-ı kirâm, Âlemlerin efendisini ortalarına almışlardı. Kâinatın sultânı, devesi Kuvâ üzerinde, binlerce yıldızın varlığını örten bir güneş gibi etrafına nûr saçıyordu. Aman yâ Rabbi! O ne güzellik! O, ne ihtişamlı manzaraydı!...

Dillerde, “Lebbeyk! Allahümme Lebbeyk! Lebbeyk! Lâ şerîke leke Lebbeyk!...” sadâları; gönüllerde, Allahü teâlâ ve Resûlünün muhabbeti vardı.

Adım adım muazzam Kâbe’ye doğru ilerliyorlardı. Yaklaştıkça heyecanları bir kat daha artıyor, âdetâ coşuyorlardı. Hep bir ağızdan söylenen telbiye nidâları Mekke’yi dolduruyor, müşrikler, bu muhteşem manzarayı gördükçe içleri eriyor, gönüllerine ılık ılık bir muhabbet şerbetinin aktığını hissediyorlardı. Birçoklarının kalbine İslâm’ın sevgisi düşmüştü bile...

Sonunda Kâinatın Sultânı, İki Cihânın Efendisi Sevgili Şerefli Peygamberimiz Muhammed “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz gâlip gelmişti...

İşte, Sevgili Peygamberimiz ve şanlı Eshâbı, bellerinde kılıçları olduğu hâlde Kâbe-i muazzamaya giriyorlardı. Peygamber Efendimizin devesi Kuvâ’nın yularını Abdullah bin Revâha hazretleri tutarak ilerliyordu.

Mekkeli bâzı müşrikler, kadınları ve çocukları Dâr-ün-Nedve’de dizilmişler, Sevgili Peygamberimizi ve kahraman Eshâbını seyrediyorlardı. Abdullah bin Revâha ilerledikçe, şu beytleri müşriklerin başına bir balyoz gibi vuruyor, tâ gönüllerine kadar indiriyordu.

**Ey kâfirler çekilin, Peygamberin yolundan,
Ki Allahü teâlâ, O’na gönderdi Kur’ân.**

**Her hayır ve iyilik vardır O’nun dîninde,
Bu din için ölmekdir, en hayırlı ölüm de.**

**Gerçek Resûlullah’dır, kabûl ettim yürekten,
Her sözüne inandım, kabûl ettim şimdi ben.**

**Ey kâfirler! Kur’ân’ın, Allahü teâlâdan,
İndiğini siz inkâr eylediğiniz zaman,**

**Nasıl indirdik ise, darbeleri âniden,
Ve nasıl ayırdıksa, başınızı gövdeden.**

**Onun mânâsına da, inanmazsanız eğer,
İner aynı şekilde başınıza darbeler.**

**Başlarım O Allah’ın, mübârek ismiyle ki,
Yoktur O’nun dîninden, başka dîn-i hakîkî.**

**Ve yine başlarım ki, ismiyle O Allah’ın,
Muhammed hem kulu ve hem resûlüdür O’nun.**

Hazret-i Ömer dayanamayıp;

- Ey İbn-i Revâha! Sen, Resûlullah'ın önünde ve Harem-i şerîfde nasıl şiir okuyabiliyorsun? diye îkâz etmek istemiş, fakat Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz;

- Yâ Ömer! Ona mâni olma. Allahü teâlâya yemin ederim ki, onun sözleri, bu Kureyş müşriklerine ok yağdırmaktan daha çabuk, daha çok tesirlidir. Ey İbn-i Revâha devam et, buyurdu.

Peygamber Efendimiz biraz sonra Abdullah bin Revâha hazretlerine;

- Allahü teâlâdan başka ilâh yoktur! Bir olan O'dur. Va'dini gerçekleştiren O'dur! Bu kuluna yardım eden O'dur! Askerlerini güçlendiren O'dur! Toplanmış olan kabîleleri, bozguna uğratan da yalnız O'dur, de! buyurdu.

Abdullah bin Revâha da;

Allahü teâlâdan yoktur, başka bir ilâh!

Yoktur O'nun şerîki, lâ ilâhe illallah!

O'dur müslümanların, askerine güç veren!

Ve O'dur kâfirleri, dağıtan, mağlûb eden!

diye söylemeye başladı. Müslümanlar da bu sözleri tekrar ediyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz Beytullah'a girince, mübârek sağ omuzunu açtılar. Mübârek tenlerinin güzelliği gözleri alıyor, gönülleri cezbediyor, güneş gibi nûr saçıyordu. Sonra;

- Bugün, şu şirk ehline, kendisini güçlü ve zinde gösterecek yiğitleri, Allahü teâlâ, rahmeti ile mağfîret etsin! buyurdular.

Bunun üzerine Eshâb-ı kirâm sağ omuzlarını açıp, heybetli bir şekilde hızlı hızlı yürüyerek Kâbe'yi üç defa tavâf ettiler. Ancak, Rûkn-i Yemânî ile Hacer-ül-esved köşesi arasında ağır ağır yürüdüler. Peygamber Efendimiz ve Eshâbı, Hacer-ül-esved'e yaklaşıyor onu öpüyorlar veya geriden ellerini açıp Hacer-ül-esved'e karşı tutuyorlardı.

Müşrikler, gerilerden Eshâbı tâkip ediyor, onların bu heybetli ve gösterişli yürüyüşlerine şaşırıyorlardı. Çünkü onlara, müslümanların Medîne'ye gidişlerinden beri zayıf ve hasta düştükleri anlatılmış ve buna benzer haberler yayılmıştı. Şimdi ise, tam tersi bir hâle şahit oluyorlardı ve hayretleri artıyordu.

Geri kalan dört tavâf ise yavaş yavaş, ağır ağır adımlarla yapılarak tamamlandı. Tavâftan sonra Makâm-ı İbrâhim'de iki rekat namaz kıldılar. Daha sonra Safâ ile Merve tepeleri arasında yedi kerre sa'y yaptılar.

Kurbanlar kesildikten sonra, Peygamber Efendimiz mübârek başını kazıttılar. Mübârek saçları havada kapışılmıştı. Eshâb-ı kirâm da tıraş oldular.

Böylece Resûl-i ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin tam bir sene önce gördüğü rüyâ gerçekleşti.

Ömre ziyâreti tamamlanmış, öğle vakti girmişti. Âlemlerin efendisi, Hazret-i Bilâl'e, Kâbe'de ezân okumasını emredince, Bilâl-i Habeşî derhâl emri yerine getirdi.

O, Kâbe’de ezân-ı Muhammedîyi okurken, bütün Mekke çalkalanmaya başladı. Eshâb-ı kirâm büyük bir huşu içinde ezânı dinliyor, hafif bir sesle onu tekrar ediyorlardı.

Bitince, Habîbullah Efendimiz imâm oldular. Hep birlikte kılınan öğle namazının, müşriklerin kalbindeki tesiri bir başka idi.

Sevgili Peygamberimize, Ebtah’da deriden bir çadır kurulmuştu. Sahâbîler de etrafındaki çadırlarda üç gün ikâmet ettiler. Namaz vakitlerinde Beytullah’da toplanıyor, cemâatle namazlarını kılıyorlardı. Diğer vakitlerde akrabâlarını ziyâret ediyorlar, İslâm’ın kendilerine bahsettiği güzel ahlâk ile onlara örnek oluyorlardı. Onlar da, Eshâbın bu güzel hâlleri karşısında âdetâ eriyorlar, hayranlıklarını gizliyemiyorlardı. Bu üç gün zarfında, Mekke sanki içten fethedilmişti.

Üç gün dolmuştu... Artık ayrılık zamanı gelmişti. Akşama doğru Peygamber “sallallahü eleyhi ve sellem” Efendimiz;

- (Ömre için gelen) **müslümanlardan hiç bir kimse, akşamı Mekke’de geçirmeyecek, yola çıkacaktır!** buyurunca, herkes derlenip toparlandı ve Medîne’ye doğru yola çıkıldı...

Cuhfe’de bulunduğu sırada hazret-i Abbâs ile buluşunca, hazret-i Abbas:

- Yâ Resûlallah! Meymûne binti Hâris dul kaldı. Onu kendine hanımlığa alsan olmaz mı? diye teklifte bulundu.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz Ebû Rafî’ ile Ensâr’dan bir zâtı Mekke’ye dünürlüğe gönderdi. Hazret-i Meymûne “radiyallahü anha”, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin kendisine talip olduğu haberini deve üzerinde iken alınca,

- Deve de, üzerindeki de Resûlullah’ındır, dedi.

Kendisini, Peygamber Efendimize bağışladı.

Bu işin gereğinin yapılmasını da Meymûne validemizin ablası Ümmü’l Fadl’a, o da kocası hazret-i Abbâs’a bıraktı. Ömre’den Medîne’ye dönerlerken Şerîf mevkiine gelince hazret-i Abbâs, Peygamber Efendimizden “sallallahü eleyhi ve sellem” dört yüz dirhem mehir alarak hazret-i Meymûne’yi Resûlullah’a nikâhladı. Düğün de burada yapıldı. Hazret-i Meymûne, Resûlullah’ın nikâhı ile şereflenerek son hanımı oldu. Peygamberimiz bundan sonra bir daha evlenmedi.

**Ne devletdir yumup aşkınla göz, râhında cân vermek.
Nasîb olmaz mı Sultânım haremğâhında cân vermek.
Sönerken gözlerim âsân olur âhında cân vermek.
Cemâlinle ferah-nâk et ki yandım yâ Resûlallah!**

**Boyun büktüm, perîşânım, bu derdin sende tedbiri.
Lebim kavruldu âteşden döner pâyinde tezkîri.
Ne dem gönlüm murâd eylerse taltîf eyle Kıtmîr’i.
Cemâlinle ferah-nâk et ki yandım yâ Resûlallah!**

Hâlid bin Velîd'in müslüman olması

Âlemlere rahmet olarak gönderilen Habîb-i ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz Mekke’ye ömre için gittiklerinde, Eshâbından Velîd bin Velîd hazretlerine;

- Hâlid nerelerde? Onun gibi birinin İslâmiyet’i tanımaması, bilmemesi olmaz. Keşke o, bütün gayret ve kahramanlıklarını müslümanların yanında, müşriklere karşı gösterseydi ne kadar hayırlı olurdu. Kendisini sever, üstün tutardık, buyurmuştu.

Velîd bin Velîd, daha önce de ağabeyine zaman zaman mektup yazar, müslüman olmasını teşvik ederdi. Peygamber Efendimizin bu mübârek sözlerini de ulaştıınca, Halid bin Velid’in İslâmiyet’e olan meyli gittikçe fazlalaştı.

Ömre ziyâretini yapan sahâbîler, Medîne’ye dönmüşlerdi. Aradan günler geçmiş, hicretin sekizinci yılına girilmişti. Hâlid bin Velîd ise, artık yerinde duramıyor, bir an önce Medîne’ye ulaşmak, Âlemlerin efendisinin huzûrunda diz çöküp, müslüman olmakla şereflenmek için yanıp tutuşuyordu.

Kendisi şöyle anlatmıştır:

“Allahü teâlâ bana Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin muhabbetini ihsân etti. Kalbime İslâm’ın sevgisini yerleştirdi. Hayrı ve şerri ayıracak hâle getirdi. Kendi kendime; “Ben, Muhammed aleyhisselâma karşı bütün savaşlarda bulundum. Ama her savaş yerini terk ederken, bozuk ve yanlış bir hâl üzere olduğumu ve O’nun bir gün mutlaka bize gâlib geleceğini biliyor ve bu hislerle ayrılıyordum.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, Hudeybiye’ye geldiği zaman da, düşman süvâriyelerinin komutanı idim. Usfân’da onlara yaklaşıp gözüktüm. Resûlullah, bizden emin bir şekilde Eshâbına öğle namazı kıldırıyordu. Üzerlerine anî baskın yapmak istedik, ama mümkün olmadı. Böyle olması da hayırlı oldu.

Resûlullah, kalbimizden geçenleri anlamış olmalı ki, ikinci namazını temkinli kıldılar. Bu durum bana çok tesir etti. Bu zât her hâlde, Allah tarafından korunuyor olmalı dedim. Birbirimizden ayrıldık.

Ben, çeşitli düşünceler içindeyken, Muhammed aleyhisselâm ömre için Mekke’ye gelince, O’na görünmedim. Kardeşim Velîd’le birlikte gelmişler ve beni bulamamışlardı. Kardeşim şöyle bir mektup bırakmıştı:

“Bismillâhirrahmânirrahîm!

Allahü teâlâyâ hamd-ü senâ ve Resûlullah’a salât-ü selâmdan sonra derim ki, hakîkaten ben, senin İslâmiyet’ten yüz çevirip gitmen kadar şaşılacak bir şey bilmiyorum. Hâlbuki gittiğin yolun yanlış olduğunu anlamaktan âciz değilsin. Niye aklını kullanmıyorsun?

İslâmiyet gibi bir dîni tanıyıp anlayamaman ne kadar tuhaf! Peygamber Efendimiz, bana seni sordu. Senin, İslâmiyet’i tanıyıp, gayret ve kahramanlığını müslümanların arasında, müşriklere karşı kullanmanı arzu ediyorlar.

Ey kardeşim! Çok fırsatları kaçırdın; artık daha fazla gecikme!..”

Kardeşimin mektubu bana ulaşınca, müslüman olma arzusu bende çok kuvvetlendi. Gitmek için acele ediyordum. Resûlullah'ın söyledikleri beni çok sevindirmişti.

O gece uyurken, rüyâmda sıkıntılı, dar ve çöl gibi susuz yerlerden, yemyeşil, geniş ve ferah bir yere çıkmıştım. Medîne'ye varınca, bu rüyâyı Hazret-i Ebû Bekr'e anlatıp, tâbirini ondan sormaya karar verdim.

Ben, Resûlullah'a gitmek için toparlanırken;

- Acaba, oraya giderken bana kim arkadaş olabilir? diye düşünüyordum.

O sıra Safvân bin Ümeyye'ye rastladım. Vaziyeti ona anlattım. Teklifimi reddetti. Daha sonra İkrime Bin Ebû Cehil'e rastladım. O da reddedince evime gittim. Hayvanıma binip, Osman bin Talhâ'nın yanına vardım. Ona da müslüman olmak üzere Resûlullah'a gideceğimi ve bana arkadaşlık yapmasını söyledim. Tereddütsüz kabul etti ve ertesi günü seher vakti birlikte yola çıktık.

Hire denilen yere vardığımızda, Amr bin Âs ile karşılaştık. Bize nereye gittiğimizi sordu. Maksadımızı söyleyince, o da Habeş diyarından geldiğini, Necâşî Eshame'nin yanında müslüman olup Resûlullah'a bî'at etmek için Medîne'ye gittiğini söyledi.

Üçümüz Medîne'ye vardık. Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz geldiğimizden haberdâr olunca,

- **Mekke ciğerparelerini bizim tarafımıza attı**, buyurmuş.

Medîne'ye gelince sefer elbisemi çıkardım. Elbisemin en güzelini giyip, Resûlullah Efendimizle görüşmeye hazırlandım. O sırada kardeşim Velîd geldi ve;

- Acele et. Çünkü Peygamber Efendimize sizin geldiğiniz haber verilmiş O da çok sevinmiştir. Şimdi sizi bekliyor, dedi.

Acele ile O yüce Peygamberin huzûruna vardım. Gülümsüyordu. Selâm verdim;

- **Allahü teâlâdan başka ilâh olmadığına ve senin de Allahü teâlânın peygamberi olduğuna şehâdet ediyorum**, dedim.

- **Seni hidâyete erdiren, doğru yolu gösteren Allahü teâlâyâ hamd olsun**, buyurdu.

Sonra günâhlarımın affı için Allahü teâlâyâ duâ etmesini istedim. Benim için duâ etti ve;

- **İslâmiyet, kendisinden önce işlenmiş olan günâhları kesip atar**, buyurdu.

Diğer iki arkadaşım da müslüman oldular.”

Böylece, Mekke'nin en bahadırlarından, gözünü budaktan esirgemeyen, gâyeleri uğrunda canlarını vermekten zerre kadar çekinmeyen bu üç pehlivan, gönüllerinden coşan bir samimiyetle Resûl-i ekrem Efendimizin huzûrunda Eshâb-ı kirâmdan olmakla şereflenmişlerdi. Artık, bütün güçleriyle küfrü yok etmek için çalışacaklardı.

Onların müslüman olmalarına, sahâbîler çok sevinmişler, sevinçlerini;

- **Allahü ekber!** diye tekbirlerle açığa vurmuşlardı.